

LBRIS

We know
books

SOPHIE RIGAL-GOULARD

 ZECE

ZILE

FĂRĂ

ECRANE

CUPRINS

O veste amuzantă!.....	7
Provocarea.....	19
ACPI în acțiune.....	31
Un microfon în curtea școlii.....	43
Start!.....	55
Prăjituri și limbajul semnelor.....	67
Se adună punctele.....	79
O știre bombă!.....	91
Profioniști la microfon.....	103
O clasă rezistentă!.....	115
Cel mai bun scor.....	127
O nouă provocare?.....	139

O VESTE AMUZANTĂ!

- Dacă vă spun „zece zile fără ecrane“, ce-o să-mi răspundeți?

Ne privim unii pe alții zâmbind, în clasă. Doamna Guégan are uneori idei ciudate...

- Louis, fiindcă tocmai vorbim despre ecrane, vii la mine să te joci cu PS4 după ore? îmi șoptește Gordon, cel mai bun prieten al meu.

- Deci? continuă învățătoarea. Zece zile fără niciun ecran în fața ochilor voștri oboșiți. Fără televizor, consolă, calculator, telefonul luat de la părinți...

Chiar în acel moment, izbucnesc în râs. Atât de amuzant.

Așa sunt eu, cum aud o glumă bună, nu mă pot stăpâni. Gordon se ia după mine. Apoi, pe toate rândurile, ca un val. E o distracție generală.

Mă rog, aproape generală.

– Ar fi grozav să încercăm.

Nici măcar nu mă întorc. Știu cine a rostit această frază cu totul tâmpită.

– Am putea încerca cu toții! insistă Paloma.

Ne întoarcem fețele spre ea, în timp ce învățătoarea explică:

– Mă bazam pe voi pentru o experiență de acest fel, Paloma. Fiecare dintre voi, cei din clasă, ați putea încerca să stați o vreme fără ecrane.

De data asta, nimeni nu mai râde. Domnește chiar o liniște de moarte.

– Eu chiar vreau să încep din seara asta! exclamă Paloma ridicându-se, pentru a-și arăta entuziasmul.

– Dacă acceptați acest proiect, trebuie să îl construim împreună, în detaliu, continuă doamna Guégan. Am putea, de exemplu, să creăm afișe pentru toată școala, să convingem și alte clase să participe...

– N-o să avem timp să-i invităm și pe ceilalți, îmi șoptește Gordon. După două zile fără ecrane, vom fi morți de plictiseală. Iar niște cadavre ambulante vor descuraja viitorii participanți...

– Ce-ați zice să votăm ca să știu părerea voastră? propune învățătoarea.

– Facem un referendum? întrebă Anouk, colega de bancă a Palomei.

– Exact! încuviințează învățătoarea. Cine cunoaște definiția cuvântului „referendum“?

Bineînțeles, Anouk, poreclită Dicționarul vorbitor, explică:

– E un mod de a pune întrebări unui grup de oameni pentru a le afla părerea despre o anumită idee.

– Exact, aprobă doamna Guégan. Este un vot care vă va permite să răspundeți la această întrebare: „Zece zile fără ecrane: da sau nu?”

Mă aplec spre Gordon care respiră foarte greu, special ca să arate că acest referendum îl enervează deja.

– Nu-ți face griji, vor fi doar doi de „da” și atât, îi spun eu. Cel al Palomei, care consideră mereu ca fiind geniale ideile învățătoarei, și cel al lui Anouk, care nici măcar nu știe ce este acela un ecran fiindcă în timpul liber ea învață dicționarul pe de rost.

Clopoțelul sună la momentul potrivit. În curte, toți vorbesc despre referendum. Pablo, din clasa a IV-a B, ni se alătură, mie și lui Gordon, la locul de joacă.

– Se pare că o să votați să vă aruncați ecranele la gunoi? exclamă el. Sunteți nebuni! Sunt super scumpe televizoarele, calculatoarele...

– Nu mai crede tot ce ți se spune! i-o taie Gordon. Nu o să aruncăm niciun ecran, doar le vom închide.

– Nici măcar nu o să le închidem, pentru că la referendum rezultatul va fi *nu*, adaug eu ridicând din umeri.

Pablo cascadează ochii mari, privindu-ne pe rând.

– Oau! N-am înțeles nimic. În orice caz, mă bucur să fiu într-a IV-a B. E prea multă bătaie de cap în clasa voastră...

În timp de Pablo pleacă, îl înghiontesc pe Gordon cu cotul. Paloma și Anouk merg de la un grup la altul.

– Își susțin ideea lor tâmpită! Pun pariu că vorbesc despre lumea lor minunată fără ecrane! comentează Gordon, luându-și o voce de fată.

– N-au decât să vorbească! Să trăiești fără ecrane e o utopie.

– Știi, Louis, uneori, îmi fac griji pentru tine, protestează Gordon. Mai ales când folosești cuvinte pe care nu le înțeleg. Mă trimiți cu gândul la Anouk și e de-a dreptul insuportabil!

Încerc să-i explic prietenului meu ce înseamnă o utopie, în timp ce ne întoarcem în clasă. Simțim o oarecare agitație printre bănci, deoarece să votezi pe un buletin secret e un lucru mai original decât să înveți o regulă de gramatică!

– Vă repet, deci, întrebarea, copii: „Zece zile fără ecrane?“, precizează doamna Guégan. Trebuie să răspundeți doar cu da sau nu.

– Și dacă punem „nu știi“? întrebă Jules care rămâne mereu de căruță.

Ne uităm unii la alții.

– Votul va fi în alb, declară învățătoarea.

– Dar dacă scriu cu roșu? continuă Jules.

– Am să vă explic ce înseamnă un vot în alb, spune Anouk dând din cap. Nu ai decât să scrii da. Cu roșu, cu verde sau albastru, nu contează!

– Doamnă, se trișează! protestează Gordon. Candidata dumneavoastră spune cum trebuie răspuns!

Învățătoarea râde spunând că Anouk nu are nimic de-a face cu o candidată, deoarece ea este o votantă ca toți ceilalți. Acuzata îl lovește pe Gordon pe umăr cu un aer consternat.

– IQ-ul tău e cu siguranță patru, îi șoptește ea. Ție chiar o să-ți prindă bine să mai închizi pentru o vreme ecranele! Ai putea să-ți mai îmbogățești creierul.

– Vrei să știi ce spune creierul meu? șoptește Gordon. Deschide-ți dicționarul și lasă-mă-n pace! Proiectul tău e o „huo-tupie!“

Problema cu Gordon e că îi vine greu să țină minte cuvintele. Anouk se uită la el fără să înțeleagă și îi întoarce spatele.

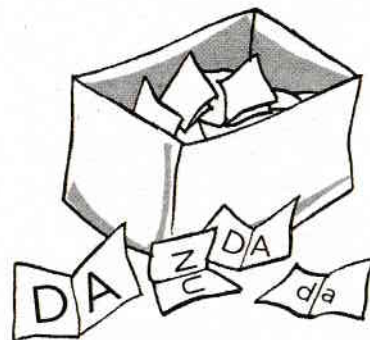

În sfârșit, începe votul. Ne ducem fiecare separat în încăperea de alături ca să scriem „da“ sau „nu“ pe buletinul pe care îl băgăm apoi într-o cutie. De fiecare dată când se ridică cineva, Gordon se așază astfel încât să se uite la el dând din cap de la dreapta la stânga, formând un „nu“ mare din buze.

Doar Anouk și Paloma sunt scutite de strâmbăturile lui.

– A venit momentul atât de așteptat al rezultatului, declară învățătoarea când ultimul votant s-a întors la loc. Voi vedea, în sfârșit, dacă proiectul meu vă tentează. Am nevoie de doi elevi pentru numărarea voturilor.

Gordon merge la tablă pentru voturile cu „nu“. Anouk este de partea celor cu „da“, bineînțeles...

Doamna Guégan începe să numere și nimeni nu mai vorbește.

Primele trei voturi sunt de „nu“ și prietenul meu trage victorios trei linii cu creta pe tablă.

Apoi urmează o serie de douăsprezece voturi de „da“. Când se aude din nou „nu“, Gordon trage două linii ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Dar Anouk vede totul. La tablă rămân, așadar, patru de „nu“... până la sfârșit.

– Sunt douăzeci de „da“ și patru de „nu“, anunță la final învățătoarea, când se deschide și ultimul buletin de vot. Sunt încântată că ideea mea vă interesează!

Gordon are o față de înmormântare. Dar el nu știe că am un as în mânecă.